

Gawain stătea de strajă în fața noii Trezorerii Regale, iar halebarda lui amenințătoare sclipea în soarele puternic. Caldărâmul era olecuță cam fierbinte pentru labele lui, așa că-și ridica încet-încetîșor câte un picioruș, apoi pe celălalt. Câțiva turiști și-au făcut apariția prin zonă. Cât timp au făcut fotografii cu el, Gawain și-a ținut capul țațoș la capătul gâtului său lung și pieptul umflat sub uniforma lui toată numai roșu și auriu.

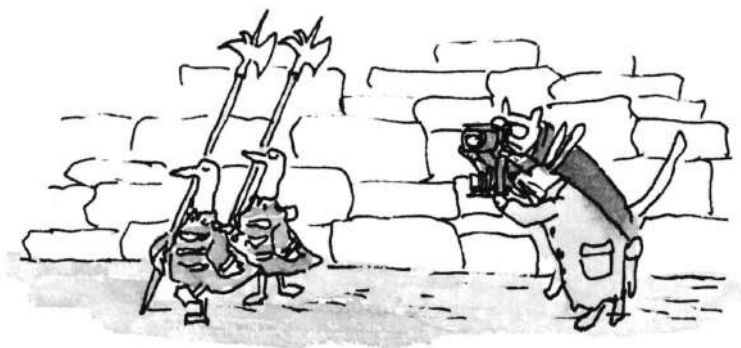
După ce turiștii și-au luat tălpășița, Gawain s-a trezit că tânjește după vechiul lui stil de viață, adică să înoate

în iazul lui, să-și îngrijească răsadurile de plante aromatice, să cultive varză gigantică și fasole verde și să schițeze planuri pentru clădiri colosal de originale. Toată viața visase să devină un mare arhitect și avea în minte imaginea unui nou palat despre care era convins că Regele îl va adora. Avea să fie ovoidal, cu alte cuvinte, avea să aibă forma ideală a unui ou.

Faptul că era Paznicul-Șef al proaspăt construitei Trezorerii Regale îl făcea să fie o găscă foarte importantă, dar slujba i se părea plicticoasă. Atunci de ce o acceptase? Fusesse ales pentru acest post de însuși Regele urs Basil pentru caracterul lui integru și demn de încredere, așa că acceptase pentru că era absolut cu neputință să fi refuzat o asemenea propunere. Îl iubea pe acest rege dintr-o bucată, morocănos și patern. Inima i se topea în prezența lui. Îi admira forța de care dădea dovadă. Îi plăcea la nebunie mirosul de miere pe care-l lăsa în urmă, care ieșea din el, din blana lui, din haine, din răsuflarea lui ursulină. Voia să-i fie pe plac, să rămână veșnic în grațiile lui morocănoase. Toată lumea voia asta. Basil era un rege foarte popular.

Pentru a asigura o pază continuă, alte trei găște – Harvey, Garvey și Wetmore – au fost alese să-l înlocuiască de strajă pe Gawain în fața Trezoreriei, dar numai Gawain și Regele aveau cheile. Gâștele puseseră la punct și repetaseră cu mare grijă o ceremonie scurtă

și fără fasoane de schimbare a gărzii. La ora stabilită, două găște-străjeri găgâiau de două ori, iar cea care era înlocuită ieșea din scenă bălăbănindu-se în timp ce locțiitorul ei îi prelua poziția în formație.

O dată pe zi, Gawain trebuia să deschie ușa masivă, să o deschidă larg cu umărul și să intre în vistierie ca să se asigure că totul era într-o ordine desăvârșită. După care trebuia să închidă ușa la loc.

Când și când, Regele în persoană își făcea apariția în vistierie, doar că deschidea ușa masivă cu o simplă atingere de labă. Aducea sau lua de acolo tot felul de lucruri – bijuterii, medalioane, coroane de preț importante din punct de vedere istoric, bănet provenind din taxele cetățenilor. Ori de câte ori se simțea necăjit de diverse probleme sâcâitoare de stat ori în nopțile în care nu-și putea stăvili șirul neconținut al gândurilor

și nu reușea să adoarmă, venea la vistierie și număra bani de aur sau ce mai avea el chef să numere. Asta-i calma nervii și adormea întotdeauna foarte bine după această operațiune.

Firește că, de fiecare dată când Regele lua ceva din vistierie ori adăuga ceva, îl informa pe Gawain de schimbare. Lui Gawain îi plăceau tare mult aceste mici ședințe; le aștepta cu nerăbdare.

Pentru o bună bucată de vreme, lucrurile au mers strună. Totul era pașnic și la locul lui, deși plictiseală cât cuprinde. Până într-o bună zi, când lui Gawain i s-a părut, în timpul inspecției lui obișnuite, că gră-măjoara de rubine era mai mică decât ar fi trebuit să fie. S-a apucat să le numere și a dat fuga fâlfâind din aripi la Rege să-l înștiințeze că lipsește ceva. Regele Basil l-a liniștit. Și-a pus deoparte ulcica de miere, s-a lins pe degete și au pornit amândoi spre vistierie.

Au numărat cu sfințenie rubinele la lumina unei lămpi, rostind amândoi cu voce tare tot ce numărau. Fără nicio urmă de îndoială, gră-măjoara de rubine avea doar 8 643 de pietre prețioase, când ele ar fi trebuit să fie 8 672. Douăzeci și nouă de rubine dispăruseră!

Regele Basil și Paznicul-Șef al Trezoreriei Regale s-au uitat unul la celălalt. Regele a ridicat lampa, luminând fața lui Gawain.

— Cum ar fi putut pătrunde cineva aici? a întrebat el. Doar noi doi avem cheile. Oare e posibil să fi lăsat ușa deschisă din greșeală?

— Vai, nu, Înălțimea Voastră, a zis Gawain. Sunt foarte atent întotdeauna. Verific, reverific și răsverific. Poate îmi mai zboară mintea în altă parte, dar sunt întotdeauna cu ochii în patru. Văd la stânga și la dreapta în același timp. Nu văd prea bine în față, dar nimeni nu se poate strecura pe lângă mine fără să treacă prin dreptul ochiului meu stâng sau drept.

Harvey, Garvey și Wetmore au fost convocați de urgență și toți trei au venit alergând, cu halebarda pe umăr, stând smirnă în fața Regelui. Au fost luați pe rând la întrebări. Nu, au zis ei, nu s-a întâmplat nimic

neobișnuit, altfel ar fi dat fără greș raportul, că doar asta era datoria lor. Cei care treceau de obicei pe acolo trecuseră ca întotdeauna. A mai apărut câte un străin rătăcit. Dar asta a fost tot. Nimeni nu s-a apropiat de ușă.

Zăvoarele au fost inspectate de lăcătuși pricepuți în meseria lor. Erau în perfectă stare. Gawain l-a asigurat pe Rege că va fi de două ori mai atent după această tărașenie. Și chiar a fost de două ori mai atent, poate chiar de trei ori. S-a menținut tot timpul în priză, pe fază, a evitat să viseze cu ochii deschiși, având veșnic în minte responsabilitatea uriașă pe care o avea față de Rege și de regat, examinând la sânge fiecare creatură

care trecea prin preajmă, chiar dacă era câte un fluture rătăcit care zbura bezmetic pe lângă el. I-a pus în gardă pe Harvey, Garvey și Wetmore să facă la fel. De fiecare dată când se schimba garda și el pleca bălăbă-nindu-se ca să-i facă loc altei găște, îi avertiza pe toți să fie cu ochii-n patru.

Și au fost cu ochii-n patru. Numai că-n următoarele zile au început să dispară un puhoi de bani de aur, apoi niște ornamente de argint prețioase și apoi piesa de rezistență a vistieriei, diamantul Kalikak, celebru în toată lumea!

Regele Basil era furibund. Se agita dintr-o parte într-alta, târându-și roba purpurie pe coridoarele palatului. I-a chemat din nou pe Gawain și pe ajutoarele lui să se prezinte pe covorul din fața tronului și i-a luat la întrebări iar și iar, descosându-i la sânge. Răspunsurile lor erau nesmintit aceleași. Toți și-au făcut datoria cu sfințenie. Pe timpul nopții paza a fost dublată astfel încât nicio găscă să nu moțăie sau să ațipească. Despre somn nici nu se punea problema – capul lor nu s-a culcușit niciodată sub aripi. Șeful lor, Gawain, și-a făcut inspecția zilnică nu o dată, ci de două ori, verificând la sânge bogățiile vistieriei. Nu era chip să-și explice cineva cum au putut dispărea.

Odată, în timpul unui astfel de interogatoriu, cu lăbuțele lui membranate înfipte în covorul roșu și

pufos al Regelui, Gawain a avut impresia că Regele i-a aruncat o privire un pic cam pătrunzătoare, ba chiar s-a uitat la el un picuț cam suspicios. A tresărit și l-a privit înapoi limpede și fără să clipească cu ochii lui ca niște nasturi. Îl iubea pe acest rege enorm, călduț și blănos, cu urechile lui dolofane și blănoase, care-și arbora haina regală cu atâta naturalețe. Înțelegea că era supărat, dar asta nu l-a împiedicat să se simtă jignit.

— Preabun și preamărit monarh, iertată-mi fie îndrăzneala – a zis gânsacul cu un strop de ironie în voce –, dar nu există undeva în universul posibilelor șansa ca Înălțimea Voastră magnifică să fi făcut o greșeală regală? Vă sărut cu supușenie lăbuțele calde și blănoase și nădăjduiesc că nu o veți lua ca pe-o lipsă de respect dacă sugerez că, poate-poate, Înălțimea Voastră a scos de-acolo acele obiecte prețioase și, fiind atât de prins cu treburile înalte și presante ale împărăției, a uitat toată povestea.

Această intervenție nesăbuită i s-a părut lui Basil complet neinspirată. S-a holbat la obrăznicătura de gâscă și blana lui cafenie și s-a zburlit pe ceafă.

— Știi foarte bine ce fac, Gawain, a rostit el ca un tunet. Regele nu-i supus greșelii!

— Iertare, a zis Gawain, schimbând tonul. Cum am îndrăznit oare?